

1920. június 4.

Trianon, Mohács mellett, a magyarság történetének legsötétebb szimbóluma.

Trianon megjelenítője egy olyan pusztító „világ-erőnek”, amely számára hazánk mindig útban volt (van , lesz !)

Lepusztulásunk messze Trianon előtt kezdődött, és Trianon óta is tart, újabb és újabb Trianonok láncolatát létrehozva.

Fél évezrede folyamatos birodalmi függésben élünk, és minden eddigi minket kifosztó hatalom nyomott minket a lejtőn lefelé.

A 150 évnyi török hódoltság, a 200 éves Habsburg uralom, az első világháború, egyre nagyobb vagyon-pusztulást hozott a magyarságra. Trianon viszont a világtörténelem szégyeneként minden határt felülmúlva cincálta szét a magyar nemzetet.

A második világháború, majd az iszonyatos jóvátétel . A szovjet birodalom, a rendszerváltás 20 évének torz időszaka, mind- mind pusztított bennünket.

Csupán látszat az, hogy öt különböző birodalom fosztogatott minket, mert az öt valójában egy, csak a megjelenési formája különböző.

Trianon alapkonceptiója az volt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchiát és Németországot tették felelőssé az I. vh. kitöréséért, ezért háborús bűnösként kezelték és megbüntették őket.

A háttérben viszont különböző csoportok hálója, titkos szövetségeket kötve próbálta érvényesíteni hatalmi és

pénzügyi érdekeit. A sajtó, amely a közvéleményt formálta, túlnyomórészt ezen érdekcsoportok kezében volt.

1920. június 4. 16:30 aláírták a szégyenletes békediktátumot.

Területünk több mint 2/3-át és a lakosság majd 2/3-át veszítjük el.

A köztudatban nincs talán olyan mélyen az a tény, hogy Trianon a Szent Istváni egyházstruktúrát is felforgatta.

Az új politikai határok következtében az egyházmegyék fele, szám szerint 13 idegen impérium alá került. A trianoni Magyarországon érintetlenül csupán az egri érsekség és három püspökség maradt (Veszprém, Székesfehérvár, Vác)

90 év telt el és a sebek nem gyógyultak, mi magyarok soha nem feledjük el a gyalázatot. Sokan, akik Nagy-Magyarországról hallanak, könnybe lábadt szemmel, nosztalgiával Kolozsvár főterére, Kassára, Munkácsra, Szabadkára gondolnak, ami helyén való is lenne, ha ezen városok nem olyan történelmi régiók részei lennének, ahol a magyarság számaránya a szomszédos nemzetekéhez képest már régen kisebbségben van.

Álmodozni lehet határrevízióról, erős, ütőképes hadseregről, diplomáciai fondorlatokról, nemzetközi-jogi furmányokról, ám ezek ideje régen lejárt. A történelem folyamán birodalmak dőltek meg a nagyravágyásuk miatt. Nagyobb területet kívántak uralni, mint amit be tudtak népesíteni. Emlékezzünk csak Nagy Sándorétól a

rómaiakén keresztül a nácik és a szovjetek birodalmának bukására.

A jövő háborúi a bölcsőkben fognak eldőlni. Vértelen honfoglalás, honvisszafoglalás.

Sokan mondják Magyarország a magyaroké! De meddig?

Hány évig lesz még a magyaroké eme csonka ország, ha ilyen ütemben fogy a magyarság? Tíz? Húsz?

Száz év múlva kik lesznek itt többségben? Magyarország azé lesz, aki tele szüli. Ezen logika mentén a Kárpát-medence, vagyis Nagy-Magyarország is azé lesz.

Vitatkozhatnak az Országházban munkanélküliségről, államháztartási hiányról, gazdasági visszaesésről, bűnözésről, korrupcióról, mert az eredmény mindaddig kérdéses, amíg minden probléma gyökerét nem keresik meg. Minden problémának egyetlen eredője a népességfogyás. Ha nincs népesség, akkor nincs, aki termeljen, ha nincs aki termeljen, akkor nincs aki a nyugdíjasokat eltartsa, vagyis nő az államháztartási hiány, egyre több óvoda és iskola zár be, települések néptelenednek el, nő a munkanélküliség, a bűnözés, a politikában a korrupció....

Mi lenne a megoldás? Hogyan tudnánk a magyarságot elpusztítani akaró „világ-erőnek” ellenállni?

20 millió 20 év alatt! Nőjön Magyarország lakossága húszmillióra húsz év alatt! Ha Magyarországot nem is lehet ennyi idő alatt feltornászni, akkor a kárpát-medencei magyar lakosságét talán lehet.

Optimista számítások szerint most még legalább 15 millióan vagyunk.

Képzeljük el, 20 millió magyar! A régió legnépesebb nemzete lehetnénk ismét, mint voltunk Mátyás idejében. És ekkora népességnek már nagyobb tér kell. Gondoljunk csak bele a koszovói albánok sorsába.... Létezne - e ma Koszovó, mint Jugoszláviából kivált független albán állam , ha nem szülték volna tele a hazájukat.

Most, hogy kilencven évvel a trianoni békediktátum után minden magyar ismét a Magyar Állam polgára lehet, gondolkodjunk el mi is egyszerű mezei magyarok, mivel és hogyan tudnánk gyarapítani hazánkat, szülőföldünket. Igaz, hogy minden magyar felelős minden magyarért, de minden magyar felelős a nemzetért is.

20 milliót húsz év alatt!

Ma, amikor a pénz a minden, a pénzért sok mindent bevállal az ember, pénzért gyereket is vállalnának.

Ha négy gyermek után kapnának a szülők családi pótlékot vagy bármilyen formában húszmillió forintot húsz év alatt, akkor minden megváltozna... Olyan nagy áldozat lenne ez? Pénről lévén szó, kamatostul kapná vissza az állam, tehát jó befektetés lenne...

Aki valóban Nagy-Magyarországot akar, az nem a halál, hanem az élet fegyverével kíván harcolni, azért ami a miénk volt.

Nem a gyűlöletet, hanem a szeretetet hirdeti, mert más út nincs.

Ennek a szeretetnek az ereje hozott most ide minket. A szeretet függesztette fel a vizályokat, toltta félre a mindennapi gondunkat, bajunkat, nyomorúságunkat.

Így épülhetett meg ez a történelmi emlékhely, amely a magyarság három meghatározó történelmi eseményének állít emléket.

Az első évszám, amit hirdetni fog 1920. június 4.

A második majd 1956. október 23.-ra fog emlékeztetni.

Tavasszal pedig az 1948-49-es forradalom és szabadságharc oszlopa kerül ide az emlékhelyre.

Néhány szóval szeretném megköszönni mindazok áldozatos munkáját, akik a megvalósításban részt vettek. Civil kezdeményezéssel, önkormányzati segítséggel és derék szentgyörgyi emberek munkájával épült meg az emlékmű. Településünkön 1934-ben avattak először emlékművet az I.vh. szentgyörgyi hőseinek emlékére.

Azon az ünnepségen cserélték a falu nevét Disznósdról Borsodszentgyörgyre. Azt az ünnepséget az akkori előljárók szervezték, és nem mindenki támogatta, mégis fenn maradt és büszkék vagyunk rá.

A mostani megemlékezést a falu összefogása szervezte és most is a szeretet győzedelmeskedett, ezért lehetünk rá nagyon büszkék.

Az új Ogy. a mai napot a Nemzeti megbékélés napjának nyilvánította és ezzel méltó helyére került államilag is. Találkozzunk mi is minden évben, ugyanebben az időben és egy gyertyával a kezünkben emlékezzünk!